

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: V. U., narozený dne x
státní příslušností x
bytem v ČR: x
zastoupený JUDr. Petrem Novotným, advokátem
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2020 č. j. OAM-383/ZA-ZA11-VL13-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zamítá jako zjevně nedůvodná.
2. Žalobce v žalobě namítal, že se bojí návratu do vlasti, jelikož v Moldavsku panuje katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd a v zemi není bezpečno pro civilní obyvatelstvo. V zemi mají být po zvolení proruského prezidenta Igora Dodona utlačováni všichni protirusští aktivisté, mezi které se žalobce také osobně řadí. Byl přesvědčen o tom, že správní orgán při vydání napadeného rozhodnutí nepostupoval v souladu se zákonem, protože měl za prokázané, že ekonomická situace je špatná a v zemi není bezpečno. S ohledem na situaci v Moldavsku se v případě návratu obával o svůj život, protože protirusky smýšlející osoby mají být perzekuovány.
3. Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že v případě žalobce lze Moldavskou republiku považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu. Měl za to, že z průběhu správního řízení je zřejmé, že žádost byla podána za účelem prosté legalizace pobytu, mimo jiné za účelem výdělků. Navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Při jednání konaném před zdejším soudem dne 21. 9. 2021 zástupce žalobce i žalovaný setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
6. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 10. 7. 2020, poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 24. 7. 2020, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 24. 7. 2020, informace OAMP Moldavsko: Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu, stav: červen 2019 ze dne 12. 6. 2019, informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 144431-6/2019-LPTP ze dne 7. 2. 2020, žalobou napadené rozhodnutí ze dne 18. 8. 2020 č. j. OAM-383/ZA-ZA11-VL13-2020.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 10. 7. 2020 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. K této žádosti poskytl dne 24. 7. 2020 údaje. Sdělil, že se narodil v obci x, je příslušníkem Moldavské republiky a má moldavskou národnost. Dorozumí se v moldavském a ruském jazyce, je ateista, politicky se nikdy neangažoval, ani nebyl členem žádné politické strany. Je svobodný a má jednu dceru. Do České republiky cestoval přes Rumunsko, Maďarsko a Slovensko. Ke svému zdravotnímu stavu konstatoval, že musí brát léky na plíce, neznal název léků, ani své diagnózy, věděl však, že léčba musí pokračovat minimálně ještě 10 měsíců. Před třemi měsíci ukončil pobyt

v nemocnici, kde byl šest měsíců, následně dodal, že mu jeho zdravotní problém nezpůsobuje žádná omezení, pouze jeho léky stojí hodně peněz. Jako důvod podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že se nemůže vrátit do Moldavska, protože by si tam nemohl vydělávat takové částky na léky a živobytí, v České republice se už usadil a má kde pracovat.

8. Při pohovoru dne 24. 7. 2020 sdělil, že celý život žil v Moldavsku v obci X, od roku 2006 pracoval v Rusku a do země původu se vracel pouze občas. Do České republiky původně vycestoval pouze na 3 měsíce, nakonec se ale rozhodl, že se do Moldavska již nevrátí, přestože neměl žádné povolení. Od října roku 2019 byl v nemocnici kvůli problémům s plícemi, v nemocnici mu sdělili, že musí do 5 let uhradit za léčbu 300 000 Kč. Zajímal se o možnost legalizace pobytu, ale vše mu zkomplikovala pandemie koronaviru a následně byl při nelegálním pobytu přistižen policií. Následně mu bylo uloženo správní vyhoštění do roku 2022. Do ukončení léčby mu zbývá 14 měsíců, léčba spočívá pouze v užívání 3 druhů léků. V případě návratu do vlasti by měl problémy, protože si vypůjčil 1000 EUR od soukromé osoby, kdy následně 1400 EUR vrátil a myslel si, že je vše v pořádku, ale jeho známá, která pracuje u policie, mu sdělila, že musí policii zaplatit 1500 EUR jako poplatek za opožděnou platbu. Ve vlasti nikdy neměl problémy se státními orgány, pouze jednou jel pod vlivem alkoholu na motocyklu a byl přistižen policií. V závěru pohovoru upozornil, že v Moldavsku nebude schopen vydělat peníze, které v České republice dluží a zatím nemá jiné řešení než požádat o mezinárodní ochranu.
9. Žalovaný si také obstaral informace o Moldavsku, konkrétně informaci OAMP Moldavsko: Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu, stav: červen 2019 ze dne 12. 6. 2019 a informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 144431-6/2019-LPTP ze dne 7. 2. 2020. Rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 8. 2020 č. j. OAM-383/ZA-ZA11-VL13-2020 byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
11. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu *jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*
12. Podle ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.*
13. Podle ust. § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců ve znění účinném od 23. 3. 2019, *Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu 1. Albánii, 2. Alžírsko, 3. Austrálii, 4. Bosnu a Hercegovinu, 5. Černou Horu, 6. Ghanu, 7. Gruzii, s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie, 8. Indii, 9. Island, 10. Kanadu,*

11. Kosovo, 12. Lichtenštejnsko, 13. Makedonii, 14. Maroko, 15. Moldavsko, s výjimkou Podněstří, 16. Mongolsko, 17. Norsko, 18. Nový Zéland, 19. Senegal, 20. Spojené státy americké, 21. Srbsko, 22. Švýcarsko, 23. Tunisko, 24. Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů.

14. Soud má za to, že žalovaný zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za účelem zjištění skutkového stavu věci provedl s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil uvést všechny podstatné skutečnosti, zejména důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, okolnosti, za kterých žalobce opustil vlast apod. Žalovaný si také opatřil informace o Moldavsku. Soud má za to, že skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně, nejsou o něm důvodné pochybnosti, žalovaný se vypořádal se vším, co žalobce uvedl a co v řízení vyšlo najevo, postupoval v souladu se správním řádem.
15. Východiska citovaného ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu spočívají na pojmu „bezpečná země původu“, vymezeném v ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Za tu se obecně považuje takový stát, jenž dodržuje mezinárodní závazky a v souladu s nimi nepodrobuje své občany takovému zacházení, jež by mohlo být v jiných státech považováno za relevantní pro udělení azylu. Evropská praxe pak presumuje, že občany pocházející z bezpečných zemí původu, nelze bez dalšího považovat za osoby vyžadující ochranu – specifickým prvkem uvedené praxe je tedy nezkoumání důvodu pro udělení azylu a doplňkové ochrany, ale toliko posouzení, zda daná země podmínky definice „bezpečné země původu“ splňuje. Na druhou stranu však není vyloučeno, aby v azylovém řízení konkrétní osoba prokázala opak, tedy že v jejím případě ze strany domovského státu k porušování mezinárodních azylových zásad dochází.
16. Žalovaný proto v přezkoumávané věci pro závěr o zamítnutí žádosti žalobce s ohledem na její zjevnou nedůvodnost je povinen dle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu v zásadě toliko prokázat, že Moldávii lze považovat za bezpečnou zemi původu. Vzhledem k tomu, že prováděcí vyhláška k zákonu o azylu uvedenou zemi výslovně zmiňuje ve svém ust. § 2, byla jeho procesní situace o to jednodušší, že nemusel zkoumat naplnění jednotlivých znaků vymezených v ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, ale mohl rovnou přistoupit ke konstatování splnění podmínek bezpečnosti Moldávie jako země původu. Žalovaný však přesto nad rámec své činnosti provedl i důkaz zprávou Ministerstva vnitra České republiky. Hodnocení Moldavské republiky jako bezpečné země původu, ke stavu měsíce června 2019, z níž ověřil, že situace v zemi žalobce nedoznala změn, jež by mohly svědčit o zhoršení situace jejích občanů ve vztahu k azylovému právu. Tím své povinnosti týkající se řádného zjištění skutkového stavu splnil, neboť žalobce není osobou, jež by pocházela ze státu, který za „bezpečné země původu“ ani „bezpečné třetí země“ považovat nelze, a kde by bylo dále třeba zkoumat i další podmínky osvědčující či naopak vyvracející závěry o (ne) poskytnutí mezinárodní ochrany.
17. Charakteristickým znakem řízení o azylu v případě bezpečných zemí původu oproti jiným obdobným azylovým řízením, je zvýšení důkazního břemene ve vztahu k žadatelům. Jelikož se dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů u bezpečných zemí presumuje, leží hlavně odpovědnost za prokázání opaku právě na žadatelích. Žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování

nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. V dané věci žalobce tvrdil, že se do Moldavské republiky nemůže vrátit zejména kvůli špatné ekonomické a bezpečnostní situaci v zemi. K tomu soud na okraj poznamenává, že uvedené tvrzení ohledně bezpečnostní situace bylo vyvráceno informacemi o Moldavsku a ekonomické potíže nespádají pod žádný azylově relevantní důvod. Městský soud v Praze odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“), který např. v usnesení ze dne 27. 5. 2020 č. j. 2 Azs 8/2019-35 konstatoval: *„Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany nemohou být ekonomické důvody. Institut azylu tedy nemůže být nástrojem k řešení nepříznivé ekonomické situace žadatele či jeho rodiny. (viz např. rozsudky ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43, či ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65).“* Žalobce tedy neprokázal, že v jeho případě nelze Moldavsko považovat za bezpečnou zemi původu.

18. V daném případě žalovaný dospěl k závěru, že tvrzení uváděná žalobcem, ani skutečnosti, které vyšly v průběhu řízení najevo, neodůvodňují udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Městský soud neshledal, že by žalovaný soud při posouzení věci žalobce vybočil z rámce zákona či z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Žalovaný se zevrubně zabýval situací v zemi původu na základě jím shromážděných aktuálních zpráv. Ze shromážděných materiálů nevyplývá, že by země byla na pokraji občanské války a že by byli protirusí aktivisté utlačováni. Bezpečností situací v Moldavsku se vypořádal žalovaný přezkoumatelným způsobem a nelze jeho rozhodnutí v tomto směru nic vytknout. Soud po seznámení se s obsahem správního spisu konstatuje, že neshledal žádné pochybení v postupu správního orgánu. Žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany nepoukázal na některé skutečnosti, které konstatoval až v žalobě. Tvrzení, která žalobce v pohovoru uvedl, přitom žalovaný řádně posoudil. Navíc žalovaný shromáždil informace, ze kterých nevyplývá, že by protirusky smýšlejícím občanům Moldavské republiky hrozilo pronásledování. Informace o zemi původu žalobce, z nichž žalovaný vycházel, splňují požadavky vymezené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS. Informace jsou 1) podstatné, 2) důvěryhodné a vyvážené, 3) aktuální a ověřené z různých zdrojů a 4) transparentní a vyhledatelné. Při svém postupu tak žalovaný nijak nepochybil. Důvodem udělení mezinárodní ochrany totiž nemůže být ani špatná ekonomická situace, ani pouhá nespokojenost se stavem dodržování lidských práv, kterou navíc žalobce v zemi původu nijak neprojevil (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 13/2003-40).
19. Zdravotní stav žalobce také není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť není tak vážný, když je možné ho léčit pouze užíváním léků v domácím léčení, žalobce ani v žalobě netvrdil, že by tyto léky nebyly v zemi jeho původu dostupné a jeho stav byl důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu.
20. Městský soud se z výše uvedených důvodů ztotožňuje se závěrem žalovaného o zjevné nedůvodnosti žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, který se opírá o nevyvrácenou domněnku, že Moldavská republika je bezpečnou zemí původu. Nedůvodnou je proto i žaloba proti rozhodnutí žalovaného.
21. Městský soud v Praze uzavírá, že žalobce v průběhu správního řízení nesdělil žádnou skutečnost svědčící o tom, že by v jeho případě mohly být naplněny důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný tak postupoval správně, když žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu.

22. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 21. září 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně